

[Sundhedsministeren]

partier er stor interesse for forebyggelsesopgaven. Nogle føler, at opgaven er bundet meget strikte til nogle bestemte organisationsformer, men det er en diskussion, vi har været igennem.

Vi er også enige om – formoder jeg – at forebyggelse kan være vanskelig. Vi har grundlæggende samme holdning, at vi ikke kommer langt på alkoholområdet, som er et påtrængende område, hvis vi vælger forbudsvejen. Der er enighed om, at det gælder om at give information og motivation på dette område. Vi har just været igennem en kampagne på dette område i uge 40. Kampagnen blev tilrettelagt af Alkohol- og Narkotikarådet og effektueret af Sundhedsstyrelsen. Det har været meget interessant at følge reaktionerne på denne kampagne. For når man ikke går forbudsvejen, må man gå informationsvejen, men der var faktisk en del kritik af de løftede pegefingre, af formynderi og indblanding i privatlivets fred. Der var mange, der følte trang til at sige, at de drak nøjagtig det antal genstande, som de havde lyst til. Denne kampagne var sådan en lille illustration af, at det er let at tale om forebyggelse, men det kan være lidt svært, når vi skal ud at praktisere den.

Der har været sagt mange ord om økonomi og forebyggelse, og jeg synes nu, man skal være opmærksom på, at der formentlig aldrig er sket så meget på forebyggelsesområdet nogen sinde, som der er sket i disse år og specielt i det indeværende. Der går en bølge hen over landet af forbyggelsesinteresse, der er taget flere initiativer af amter og kommuner end nogen sinde på dette felt, og det er lykkeligvis suppleret af meget stor aktivitet uden for amter og kommuners regi, i foreninger og af mennesker i almindelighed. Der vises dette felt megen opmærksomhed, og det synes jeg er utrolig løfterigt.

Jeg har også hæftet mig ved, at der i mange af indlæggene har været talt om nødvendigheden af at skabe sammenhæng i sundhedsvæsenets forskellige dele, og det er just en af hovedopgaverne med denne lovgivning.

Jeg er enig med de ordførere, som har givet udtryk for, at der i befolkningen er et stadig større og stigende ønske om at have indflydelse på egen behandling og at have indflydelse på, hvilket sygehus man skal indlægges på. Det er en interesse, som jeg synes vi skal forfølge så langt, vi overhovedet kan.

Der har været talt om prioriteringsnødvendighed og prioriteringsudvalg. Jeg vil gerne lige

understrege, at sundhedsloven som sådan skal fastlægge rammerne for sundhedsvæsenets virksomhed, skal udstikke de overordnede mål. Og de hensyn er tilgodeset med lovforslaget. Lovforslaget skal faktisk ikke beskrive værktøjer eller redskaber til prioritering. Prioritering er jo en løbende proces, men det er en proces, som forudsætter sundhedsfaglig viden, økonomiske analyser og økonomiske udredninger. De redskaber, som er nødvendige her, kan kun udvikles i et samarbejde mellem de centrale og de decentrale sundhedsmyndigheder, og det er et arbejde, som faktisk er i gang.

Men jeg er enig i, at interessen i stigende grad vil samle sig om prioriteringsproblemerne. Og det er også vigtigt, at vi får en bred offentlig debat om prioritering. Til en sådan debat har man brug for nogle nøgletal for aktivitet og ressourceforbrug i sundhedsvæsenet. Denne debat understøttes bl.a. også af, at der allerede er etableret nogle selskaber, som arbejder med prioriteringsproblemer. Jeg kan nævne eksempelvis Dansk Selskab for Medicinsk Prioritering.

Efter min opfattelse er prioriteringsdebatten meget væsentlig. Den bør ikke være et anliggende for eksperter. Der er behov for, at det bliver en bred politisk debat, og vi vil fra Sundhedsministeriets side gerne medvirke til denne. Et af bidragene fra Sundhedsministeriet kan være de retningslinier for sundhedsplanlægningen, som skal udarbejdes.

Fru Ingrid Rasmussen stillede forslag om, at der skal ske en udvidelse af bestemmelserne i kapitel 10, specielt i § 46, for at styrke den præ-hospital behandling.

Jeg kan henlede opmærksomheden på, at der jo sidder et udvalg, som arbejder med den præ-hospital problematik. Jeg vil da gerne give tilsagn om at se nærmere på de ideer, som blev præsenteret her, men da forord som bekendt ingen trætte bryder, vil jeg i den forbindelse gerne henvise til lovforslagets bemærkninger om, at forslaget ikke må medføre øgede offentlige udgifter. Men som sagt, lad os i fællesskab vurdere, hvilke muligheder der er.

Fru Lis Noer Holmberg har understreget nødvendigheden af, at vi er opmærksomme på besparelser på medicinområdet. Det er en sag, som vi arbejder meget med i disse dage, idet vi prøver at undersøge, hvilke muligheder der er for at nedbringe priser og forbrug, og pakningsstørrelser er et af de elementer, som indgår i disse overvejelser.